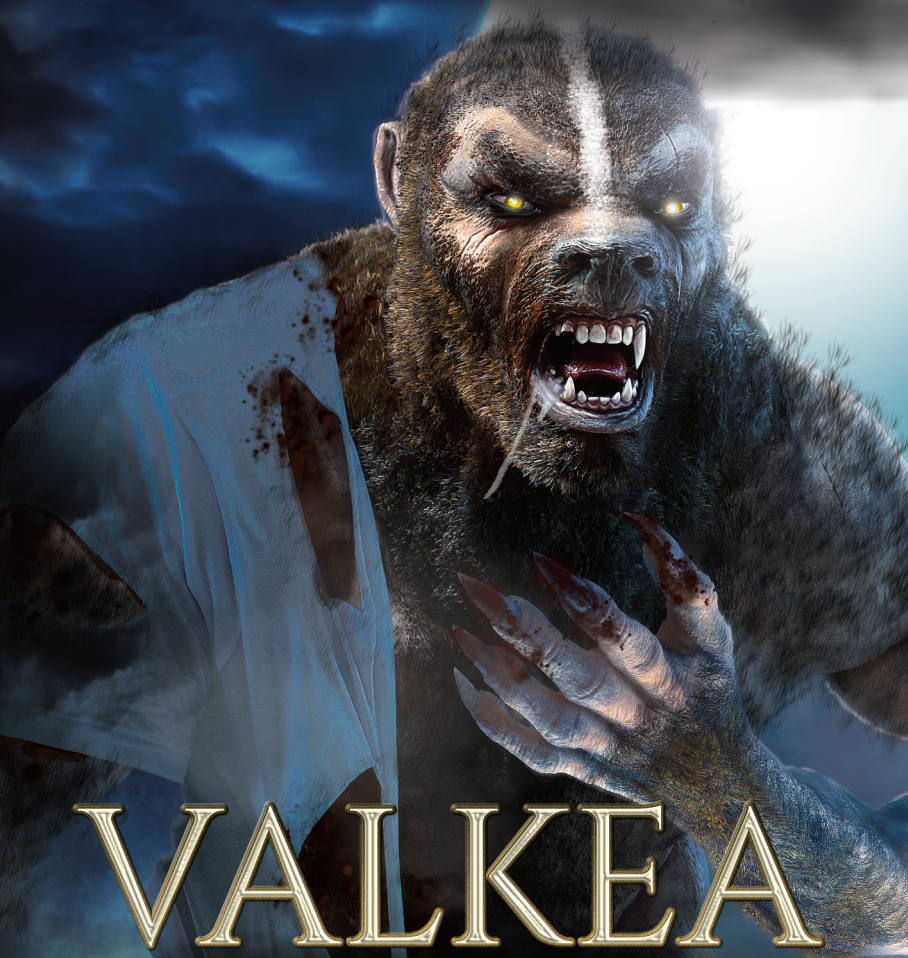

MARKUS HIRSILÄ

VALKEA JUOVA

Valkea juova

Ihmissusi Tampereen Hervannassa

© 2022 Hirsilä, Markus

Taitto: Books on Demand

Kansi: Elina Laaksonen, Mistvale Media

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6147-2

Valkea juova

Ihmissusi Tampereen Hervannassa

Kauhudraama

Timolle,
paikat ja nimet tuntevalle maantieteilijälle

Prologi

I.

S*ehän seisoo kahdella jalalla!* Muuta Henri Ampuja ei ehtinytkään järjestäjästä ajatella. Kaikki muu tapahtui seuraavien sekuntien aikana enemmänkin vaiston varassa.

Täyteen mittaan itsensä suoristanut Peto kohosi yli kahden metrin pituisena Ampujan edessä, joka puristi ladattua metsästyskivääriään kaksin käsin. Voimakas tuuli sai olion paksun harmahtavan karvan heilumaan, ja siellä täällä oli vielä nähtävissä Pedon päällä riippuvia vaateriekaleita. Epäinhimillisen keltaiset silmät olivat nauliutuneet Ampujaan, ja olion nenänvarresta pitkälle pääläelle

asti nousi kahden sormen paksuinen valkea juova. Peto vuoroin aukaisi, ja vuoroin sulki, teräviä hampaita täynnä olevan suunsa. Tuuli kuljetti valuvan kuolan olion poskelle hiljaiseen pidentyväksi vanaksi. Hampaat tuntuivat suorastaan hohtavan täysikuun valossa, joka loisti taivaalla repaleisten pilvien välistä. Täydellisen symmetrian pilasi se, että yksi pitkistä kulmahampaista puuttui kokonaan. Mikään ei tuntunut liikkuvan, mutta puiden oksien jatkuva havina piti huolen siitä, ettei erämaassa ollut hiljaista.

Ampuja huomasi suunsa kuivuneen karralle. Hän nielaisi kerran, ja Pedon silmistä katsettaan irrottamatta suuntasi kiväärin kohti oliota. Hän kuvitteli - ei vaan toivoi hartaasti - näkevänsä noissa keltaisissa silmissä vielä edes pienen vilauksen inhimillisyydestä.

”Krisse hei, otetaan rauhallisesti...” Oma ääni tuntui kuuluvan jostain kaukaa, eikä se kuulostanut lainkaan tutulta. Tyynnyteltävä Peto seisoi vajaan viiden metrin päässä Ampujasta. Lisääkin sanoja lausuttiin, mutta ne hukkuivat korvissa ja puiden välissä ujel-tavan tuulen alle.

Peto ojensi käsivarret sivuilleen, ja koukisti muutaman kerran sormiaan. Valtavan pitkät ja terävät kynnet olivat kuin aseet, jotka osoittivat suoraan Ampujaa kohti. Olio avasi suutaan lisää, korahti matalalla äänellä, ja köyristi selkänsä etukenoon. Sen jälkeen Peto koukisti polviaan, ja loikkasi.

Laukaus kajahti.

I. osa

Elokuu

I. luku

I.

Amuaurinko paistoi ikkunasta sisään. Se tuntui tunkeutuvan krapulapäänsäryn riivaaman Kristian Wulffin aivoihin asti. Aikansa taisteltuaan hän pakotti itsensä istuma-asentoon olohuoneen sohvalla ja avasi silmänsä. Hän oli saanut hankituksi itselleen yksiön Tampereen Hervannasta silloin, kun asiat olivat vielä suurin piirtein hyvin.

Asunnossa ei ollut ainuttakaan laskupintaa, jolla ei olisi lojunut tyhjiä oluttölkkejä, avattuja pulloja tai muita tavaroita. Pölyjä ei ollut pyyhitty kuukausimääriin imuroimisesta puhumattakaan. Jo useita viikkoja tyhjentämistään odottanut roskakori kyllästi huoneilman maatuviin ruoantähteiden pistävällä lemmulla. Melkein jokaisen tuolin, jakkaran ja sohvan selkämyksellä lojui muutaman kerran käytettyjä vaatteita, jotka eivät koskaan tuntuneet löytävän tietään pyykkikoriin.

Wulff hieroi hetken silmiään, ja siveli sitten kovasti siistimisen tarpeessa olevaa ruokkoamatonta parransänkeään. Joka suuntaan sojottava musta hiuskuontalo kaipasi sekin kipeästi ammattitaitoisen parturin käsittelyä. Hänen ruumiinrakenteensa oli jo vuosien ajan lähestynyt sairaalloisen laihaa: alkoholia kohtaan osoitettu kiinnostus oli kasvanut, ja samassa suhteessa into muuta syömistä kohtaan oli vähentynyt. Wulffin hieman yli 190 sentin mitassa tämä tarkoitti sitä, että hän näytti enemmän ja enemmän pystyyn kuolleelta ohuelta puunrungolta.

Suihkuun suunnatessaan Wulff ohitti lipaston, jonka yläpuolella riippui kehystetty kyltti. Siinä luki ”saa avata vasta tohtorina”, ja tekstin alla oli paksu ja punainen alaspäin osoittava nuoli. Kyltin alla oli säilytetty kalista samppanjapulloa, joka tosin oli avattu ja juotu jo kauan sitten. Kyltin vasemmalla puolella oli kehystetty todistus hyvällä menestyksellä suoritetusta maisterin tutkinnosta. Taakse jääneen elämän muiston kruunasi lipaston päällä edelleen näytillä oleva vanha hääkuva, jossa silminnähden nuorempi ja terveempi Wulff seisoi hymyillen vuokrattu

puku päällään. Morsiamen asussa poseerasi Wulffia pään verran lyhyempi nuori nainen, jonka huolellisesti aseteltu kampaus paljasti hänen punaiset ja koukkukiharaiset hiuksensa.

Kylpyhuoneessa Wulff tuijotti itseään peilistä, haukkui mielessään itsensä surkeaksi juopoksi, ja otti muutenkin kaikin tavoin ”ilon” irti aamuisesta itsesäälin puuskastaan. Aikansa peilin edessä seisottuaan hän oli jo unohtanut aikomuksensa käydä suihkussa, ja palasi takaisin olohuoneeseen. Wulff etsiskeli lattialta ja huonekalujen selkämyksiltä itselleen vaateet, joiden tulkitsi olevan edes suunnilleen päälle puettavia hajunsa perusteella. Kaiken tämän jälkeen aamu tuntui lähteneen melkein käyntiin, mutta jotain vielä puuttui.

Hän suuntasi jääkaapille, ja aamuolutta avatessa silmät osuivat magneetilla oveen kiinnitettyyn työvuorolistaan. Tehtäväksi oli kirjattu keittiöapu, joka käytännössä tarkoitti lounasravintolan tiskien hoitamista. Ääneen kiroten tämä entinen tohtoriopiskelija sulloi nurkassa lojuvat rypistyneet ja kosteudelta haisevat työvaatteensa selkäreppuun. Wulff haroi vielä viimeisen kerran kampaamatta

jääneitä mustia hiuksiaan, ja astui sitten ulos asunnostaan. Kulku suuntautui Insinöörinkatua pitkin kohti kauppakeskuksen edessä olevaa bussipysäkkiä.

Matkalla Tampereen keskusta Wulff kiinnitti huomiota siihen, ettei kukaan aamupäivän ruuhkasta huolimatta tullut istumaan hänen viereensä. Tämä sai aikaan uuden itsesäälän puuskan. Miten ihmeessä kaikki saattoivat päälle päin nähdä hänen elämänsä todellisen tilan? Eivät kanssamatkustajat tätä tietenkään nähneet. Wulff vain yksinkertaisesti haisi liian pahalta.

2.

Wulff painoi soittokelloa. Hän seiso i keittiön takaovella, ja odotti jonkun tulevan avaamaan ovea. Satunnaisesti töihin kutsuttavana työntekijänä hänelle ei ollut annettu omaa avainta, vaikka hän oli sitä useampaan kertaan pyytänyt. Wulff ei ollut varma, johtuiko kieltävä vastaus aidosti jostakin laajasti toteutetusta käytännöstä vaiko ainoastaan siitä, ettei keittiömestari luottanut häneen tarpeeksi.

Neljännellä soittokerralla ovi viimein avautui. Pienikokoinen ja pyöreä Maarit Vaarala oli viisissäkymmenissä oleva kokki, joka oli vastoin omaa tahtoaan päätenyt keittiömestariksi. Hyväsydämisyytensä vuoksi hän oli sietänyt Wulffin myöhästelyjä ja huonosti tehtyä työtä varsin pitkään, mutta nyt alkoi mitta olla täynnä.

”Anna olla viimeinen kerta, kun tulet myöhässä. Olemme jo joutuneet itse tiskaamaan, kun puhtaat astiat eivät muuten riitä.” Puhuessaan Vaarala osoitti sormellaan painokkaasti Wulffia rintaan, ja selvästi yläviistoon katsoen tuijotti tätä silmiin vihaisesti.

Tiskaaja hengähti syvään, mikä sai keittiömestarin nyrpistämään nenäänsä. ”Ja huuhtelee suutasi jollakin, äläkä missään nimessä näytä naamaasi asiakkaille. Lähtevät pian muualle syömään, jos näkevät.”

Vastaamatta Wulff työnsi Vaaralaa sen veran sivuun, että mahtui kulkemaan kapeaa käytävää myöten kohti pukuhuonetta.

”Tänään on paljon lounaalla kävijöitä, joten pidäkin huoli siitä, että olet nopea.” Tämä oli viimeinen asia, jonka Wulff takaansa kuuli ennen pukuhuoneen oven sulkeutumista.

VALKEA JUOVA

Ihmissusi Tampereen Hervannassa

Kristian Wulff on Tampereen Hervannassa asuva entinen jatko-opiskelija, joka on sotkenut elämänsä alkoholilla. Hän suuntaa muutaman kaverin kanssa Lappiin vaeltamaan, ja joutuu yksinäisen suden hyökkäyksen kohteeksi. Seuraavan täysikuun aikana Hervannassa tapahtuu kauheita. Aikaa myöten ne vähäiset jäljellä olevat läheiset huomaavat Wulffissa tapahtuneen muutoksen. Onko kyseessä pahentuneen alkoholismin ja mielenterveysongelmien yhdistelmä, vai onko taustalla jotain paljon pahempaa?

Tarinan kertoo pitkään Hervannassa asunut toimittajana työskentelevä FM Markus Hirsilä (s. 1980).

